

Óli Jacobsen

olijacobsen@post.olivant.fo

á bát. Hann hevði sjálvur fingið sjeý. Jógvan fór niðan eftir lítla leypi: »Hvat skalt tú við lítla leypi, sonurin«. »Eg eigi 7 livrar av teim 11, vit hava fingið«. »7 longulivrar av 11, var tað ikki heppið, hjarta,« plagdi hann at siga.

Skeivu tenninar ruku á útróðri

Jóhan í Djónastovu segði frá einaferð, teir komu aftur við »Durhús-bátinum«. Nógvur vindur var lágt. Teir ungu vildu sigla um Tjørnuvíkina. Teir gomlu hildu, at glaðurnar vóru ikki til at siggja í myrkrunum. Teir ungu vóru við yvirlutan, og so var gjørt. Illveður var. Einaferð kom ein glaða. Snældan undir rúmbekki, sum var dragfesti, brotnaði og eitt róp frá Jógvani. Hann tók hondina upp fyri munnin. Alt varð tað bera blóð. Hann hevði tvær so útstandandi kinntenn. Dragið kom undir tenninar og skræddi tær úr. »Soleiðis vórðu tær úttrehtar, lukka«, segði Jógvan í Mirmansstovu.

Elsa, sum ikki vildi hava drong

Tað hevur verið í 1880-unum, at ein arbeiðskona var á Látrinum, sum kallaðist Elspa í Haraldsundi. Tað segðist, at fleiri unglingar høvdu gott eyga á henni. Hon var gumma Jóhannus í Miklagarði. Tað hevur verið í 1881, at hon seymaði á Látrinum. Hon plagdi at fara oman við súpan til teir, sum komu av útróðri, sum siður var tá. Ta adventina var ein landsynnings-tømingur. Tað var kyrt, men ófýsið at koma at landi. Teir søgdu, at tá Elspa var har niðri, so fóru teir, sum hildu á bátinum, javnan undir høvd í sjógvi. Teir vildu vísa, at teir vóru menn.

Hanus í Garði var tiltikin at troysta sær væl. Einaferð stýrði hann við jarnróðurarmi vattleysur vestan av Fløskuni og heim í kavaroiki. Hanus var seyðamaður fyri norðan Vål. Einaferð kom hann aftur úr haganum.

Elspa sat og seymaði eysturi á Lofti. Hanus kom úr haganum. Hann skuldi tveita hettuna aftur á herðarnar og hava uppknapað niður á bringu, men einki tykist at hava borið til.

»Ikki veit eg«, segði Jóhannes, »um eingin tordi at biðja um hana, ella hvussu var, um hon ikki góðtók nakran, tað veit vist eingin at siga frá«. Men gift varð hon so ikki.

Løgni dreymurin, sum gjørdist verunleiki

Ein søga er enn um »Oyndfirðingin« eftir Jakubinu í Pállshúsi. Hon hevur sagt frá: »Tann morgunin, tá báturin »Lisa« hálvdist, segði Jóhan, tá hann vaknaði: »Hetta verður ikki ein vanligur dagur, so lögín

Gamlir útróðrarmenn á Eiði. F.v. Hanus á Toftini, Zakarias, Jóhan í Pálshúsi, Jákup hjá Dánjali, Jóan Petur í Fjósinum, Jógvan úti í Húsinum og Jóan Petur í Garði. Myndin er frá fyrst í 50-unum

Føroyskir bátar í Roskildefjørðinum. Bátin t.v. hevur Símun Jóhan smíðað. Hin smíðaði Hans Christian Joensen

Eiði var eitt gott útróðrarpláss. Lossikranan átti Krusehandilin

var dreymurin, eg droymdi í nátt«. »Íðan«, sigur hon, »so fert tú ongan veg í dag«. »Jú, vist fari eg«. Tá í tí sama vakti onkur, og hann fór. Teir fingi bátin »Lisu« at sleipa heim. Soleiðis var tað, endaði Jakubina.

Mourits í Jógvansstovu hevur sagt soleiðis frá um tilburðin við bátinum »Lisu«:

»Hetta var 5. nov. 1924. Vit vóru komnir oman á Hamar til at fara til útróðrar við Svaninum. Hann var útsynningur í ættini. Í lýsingini var ringt æl, so tað varð mestsum steðgað á, meðan ælið var. Tá Jákup í Garði, sum róði við »Lisu«, kom oman, var íslitið. Hann sló nøglina

í, og teir flotaðu við tað sama og settust til árar. Vit flotaðu so eisini og fóru. Vit vóru Erik Jakku, farbróður, formaður, Jørgin sonur hansara, Andrias – Drisbróðir, eg sjálvur, Sofus hjá Heina, Jóhan í Djónastovu, Marius hjá Lisabet, Jóan Petur í Garði.

Tað var íslitið eftir ælið, tá teir komu. Vit hoyrdu teir sláa nøglina í og flota við tað sama. So varð eisini nøgla hjá okkum sligin í og flotað hjá okkum.

at lata okkum í oljuklæðir. Ætlanin var at sigla, tá ið vit komu vestur undir eystfalli av Skeiðinum sum vanligt var.

Tá Jóhan í Djónastovu reisti at draga oljubuksurnar upp á seg, sá hann okkurt í sjónum. Tað vísti seg at vera okkurt, sum varð rætt uppi loft. Tað var Klæmint, sum rætti eina fiskifjøl upp, og so væl vildi til, at Jóhan sá. Vit vendu bátinum og róðu tað, vit vóru mentir, til teirra, og Klæmint var tann fyrsti, vit komu til. Hann var so raskur.

Komin innanborða rann hann aftur eftir bekkunum aftur á lær, tók árinu frá Jørgin, sum var so

ungur, og settist at rógva í hansara stað. Hinir, vit tóku upp, vóru so toluliga fyri. Men Abraham var illa fyri. Hann hevði fingið væl av sjógvi í seg. Og Jákup í Garði sóu vit ikki aftur. Vit róðu so heim í tøg, segði Mourits at enda. »Oyndfirðingurin« tók, sum áður sagt frá, »Lisu« upp á sleip heim. Tað var so dreymurin hjá Jóhan í Pállshúsi.

Tað verður ein partur afturat við frásøgnum hjá Símun Jóhan, og tá verður eisini greitt frá søgum av Trøllanesi